

“Saumell (...) sospitava que els manuscrits de Joan Antoni li havien anul·lat el seu. Acabà odiant l'home que li havia fet aquella deixa sense la qual hauria estat més feliç”. (P. 353.)

En conjunt “Els tres al·lucinat” participa de l'esquema evangèlic, però se'n diferencia en el fet que, tot i exaltant la figura del geni, es proclama escèptic quant a la influència sobre els deixebles.

Per altra part, l'autor posa en boca del protagonista les següents opinions sobre l'escriptor i la creació literària:

“Tanmateix jo opino que tota l'obra del veritable escriptor no és altra cosa que una confessió. Una confessió que comença en tenir ell consciència del que és i que no acaba sinó en la mort.” (P. 144.)

Podem creure que aquesta confessió de Joan Antoni en les seves obres, és la clau que dona l'autor per manifestar que ell mateix es justifica a través del personatge. En aquesta obra Puig i Ferrer intenta explicar-se i explicar al lector que ell, com a intel·lectual, se situa en el pla del geni, del superhome; ara bé; desconfia sempre de regenerar la societat i nega la possibilitat que l'artista creï escola.

ALBIOL L'

per *Enric Moreu-Rey*

(de la gran enciclopèdia catalana)

Municipi del Baix Camp, situat als límits del camp de Tarragona i de les muntanyes de Prades. El terme ascendeix, des de la plana (230 m.), resseguint les valls encaixades del riu Glorieta, del torrent de les Voltes i de la riera de La Selva, fins a arribar (985 m.) al peu dels cingles de la serra del Pou i dels Altars. El bosc (800 ha.), principalment pinedes, l'ermot i les plantes arbustives (400 ha.), ocupen les dues terceres parts de la superfície útil del terme. La resta és dedicada al conreu de l'avellaner de secà i de regadiu (460 ha.), de l'olivera i del garrofer, i, més amunt, de la vinya (84 ha.) i dels cereals (68 ha.). Antigament existien explotacions mineres diverses (plom, plata, plati) i pedreres de jaspi. La propietat es troba bastant dividida. La majoria dels propietaris no resideixen al terme. El poblament es gairebé totalment dispers. Fins al segle XX, i des del XV, es repartien la major part dels conreus i pastures unes 35 masies, que han quedat en més de la tercera part deshabitades. La població augmentà als segles XVIII i XIX i tingué un descens marcat al segle XX, fins a assolir el nivell més baix entre 1960-1965; actualment amb l'arribada de masovers forasters, la població ha augmentat. L'antic terme, molt més extens que l'actual, fou desposseït pels municipis veïns, de la Selva del Camp, L'Aleixar, Castellvell i Al·moster, de l'enques importants, especialment l'any 1854, que l'Albiol perdé la tercera part de la seva població. Aquests darrers anys també s'ha produït l'atribució de la Font Major, la més anomenada de la rodalia a la Selva. El poble (27 hab., 823 m. alt), creat a redós del castell d'origen musulmà, del qual només es conserven les runes. Fou reconstruït després de la reconquesta i el repoblament del terme l'any 1158. El paborde o cambrer del capítol de la seu de Tarragona fou senyor del castell i del terme fins al segle XVIII. La fortalesa fou manada encerrocar el 1654, i d'aleshores data probablement la reconstrucció de l'actual església parroquial de Sant Miquel. Dins el terme municipal es troba, a més, el caseriu de Bon Retorn a mitja costa.